

'Ik waardeer het hospice nog meer dan daarvoor'

Beppe Bierlaagh was vrijwilliger en dochter tegelijk

Hoe is het voor een vrijwilliger als je eigen moeder opgenomen wordt in het hospice? Beppe Bierlaagh werkt sinds vier jaar als vrijwilliger aan het bed. Ze doet dit met veel plezier en overgave, vanuit de visie dat mensen zo mooi en comfortabel mogelijk het tijdelijke met het eeuwige moeten kunnen wisselen. Ruim een half jaar geleden werd haar moeder, mevrouw Thea Moes (95), opgenomen als gastbewoner.

Mevrouw Moes woonde zelfstandig in een aanleunwoning in Boxtel, met hulp van de thuiszorg, die haar onder andere elke avond kwam helpen uitkleden. Op een avond in mei trof haar hulp haar heel benauwd aan. Zij alarmeerde de dienstdoende arts, die opname in het ziekenhuis noodzakelijk vond. Na allerlei onderzoek kreeg mevrouw Moes te horen dat het onverantwoord zou zijn nog terug te keren naar huis. Haar kinderen gingen op zoek naar een oplossing. Beppe vroeg haar moeder of ze in het Jacobshospice wilde komen, waar op dat moment een kamer vrij bleek te zijn. Gezien de omstandigheden stemde mevrouw Moes toe, maar ze vond het – heel begrijpelijk – vreselijk dat ze niet meer naar haar eigen huisje terug kon.

Ijsje

De weg van Den Bosch naar Den Haag was lang. Toen ze eindelijk in Den Haag aankwamen, vroeg mevrouw Moes de ambulance eerst even bij ijssalon Florenzia te stoppen voor een ijsje. Daar genoot ze enorm van. Al snel na binnenkomst in het hospice gaf Beppes moeder te kennen dat ze het hospice verschrikkelijk vond.

Ze had alleen voor haar dochter toegestemd! Ze miste Brabant, haar huisje met alle spulletjes waar ze zo aan gehecht was en natuurlijk haar bekenden. Ze dacht niet dat ze het drie maanden zou kunnen uithouden in een Haags hospice. Dankzij de warme en begripvolle benadering van verpleegkundigen en vrijwilligers wende zij beetje bij beetje toch. Ze voelde zich veilig met haar dochters en zoons om zich heen, die zo vaak mogelijk op bezoek kwamen. Moederdag werd heerlijk in de tuin gevierd.

Niet kloppen

Beppes kijkt op een aantal dingen in het hospice is wel een beetje veranderd door het verblijf van haar moeder. In die periode werkte Beppe niet als vrijwilliger, maar kwam als dochter elke dag op bezoek. Ze ervoer hoe belangrijk de houding van de medewerkers is, niet alleen voor de gastbewoner, maar zeker ook voor diens familie. Je vertrouwt een dierbaar iemand toe aan de zorg van (vele) anderen. Haar moeder vond bijvoorbeeld het kloppen op de deur heel storend en verzocht daarom via een brief op de deur zonder kloppen binnen te komen. Ook vond

ze het heel vermoeiend elke dag zoveel verschillende mensen te zien. Al snel bekende zij aan Beppe haar voorkeur voor bepaalde mensen. Die voorkeur was gebaseerd op een rustige, warme en respectvolle benadering.

Souplesse

De deskundigheid, de zorgvuldigheid en de warme menselijkheid van de verpleegkundigen en vrijwilligers heeft Beppe als heel bijzonder ervaren. Ook de gastvrijheid in de huiskamer maakte op haar en de familie grote indruk. Ze voelden zich altijd welkom. De souplesse en de betrokkenheid van de coördinatoren verdienen meer dan een compliment. Na drie weken is mevrouw Moes rustig in haar slaap gestorven. Heel mooi en warm vonden Beppe en haar broers en zus ook de uitgeleide. Deze korte persoonlijke afscheidsceremonie vond plaats toen hun moeder eenmaal was overleden. Deze aandacht tot op het laatste moment blijkt telkens waardevol. Beppe is blij en tevreden. Door het verblijf van haar moeder ging ze het hospice nog meer waarderen. Zij is bovendien trots dat ze een bijdrage mocht leveren aan het geheel dat het Jacobshospice zo bijzonder maakt.

Saskia Janyszek

COLOFON

JacobsJournal
Jaargang 11, nummer 1, december 2015

Het JacobsJournal is een uitgave van het Jacobshospice in Den Haag. Overname van de teksten is toegestaan met bronvermelding.

Adres Jacobshospice
Koningin Emmakade 160
2518 JL Den Haag
Tel (070) 3081081
Fax: (070) 3921477
info@jacobshospice.nl
www.jacobshospice.nl

Stichting Vrienden van het Jacobshospice
www.steunhetjacobshospice.nl
info@steunhetjacobshospice.nl
Rabobank, rekeningnummer
NL46 RABO 0129 9482 84

Bestuur RK Hospicegroep Den Haag
Dhr B. Schinkelshoek, voorzitter
Mw. Mr. H.A. Offens, secretaris
Dhr. R.P.M. Duivenvoorden, lid
Dhr. A.A. van Rhijn, penningmeester
Dhr. J.C.A. de Mol van Otterloo

Bestuur Stichting Vrienden van het Jacobshospice
Dhr. D. von Maltzahn, voorzitter
Dhr. R. P.M. Duivenvoorden
Dhr. H. Huyssen van Kattendijke, penningmeester
Mw. K. de Mol van Otterloo

Redactie JacobsJournal
Lieke Mouthaan
Annemarie van Veldhuizen
Saskia Janyszek
Sigrid van Iersel

Lay out
Leo de Caluwé
Productie
Flevodruk Harlingen

“Vanuit een geestelijk standpunt gezien, zien we dat een mens, hoe wijs, sterk, moedig en machtig hij ook moge zijn, toch nog iets ontbeert. Hoeveel verdiensten iemand ook moge hebben, toch heeft hij nog iets anders nodig:

*in tijd van twijfel, overtuiging;
in tijd van zorgen, ondersteuning door iemand anders;
in tijd van verwarring, een beetje licht;
in tijd van verdriet, een woord van troost.*

Rijkdom, macht, status, – deze geven geen evenwicht in het leven. Als er iets is dat het leven in evenwicht brengt, is het een andere ziel die het ontbrekende verschaft in de ogenblikken van het leven dat het nodig is.”

Hazrat Inayat Khan

“Het gaat er niet om de duisternis kwijt te raken....
Het gaat er om het licht binnen te laten.”

Wij wensen iedereen een fijne kerst toe

Namens het Jacobshospice
Annemarie van Veldhuizen, Lieke Mouthaan,
Wilma Siccama-Singeling en Ciska van Helsdingen

‘Creatieve doener, dicht bij de mensen’

Nieuwe bestuursvoorzitter Bram Schinkelshoek

Bram Schinkelshoek (directeur van de Kessler Stichting) is de nieuwe bestuursvoorzitter van het Jacobshospice. Hij is daarmee de opvolger van Peter van der Kun, die na zes jaar afscheid genomen heeft van het bestuur. De nieuwe bestuursvoorzitter stelt zich hier graag aan u voor.

Bij binnenkomst in het imposante gebouw van de Kessler Stichting aan de la Reyweg wordt al veel duidelijk. Het pand is stijlvol en goed onderhouden. Het geeft een serieuze en professionele indruk.

De mensen die er rondlopen, zijn duidelijk van allerlei pluimage. Iedereen lijkt een doel te hebben en het is duidelijk dat iedereen er mag zijn zoals hij of zij is. Het is bepaald geen straf om even rustig rond te kijken tijdens het wachten op de directeur van deze prachtige organisatie.

Zandduin

Later licht hij toe dat het pand gebouwd is op een zandduin dat in het veen ligt, waardoor het Haagse veen en zand hier zowel letterlijk als figuurlijk mooi samenkomen. Een thema dat hem aan het hart ligt. Op de vraag wie hij is, reageert Bram dat hij in de eerste plaats vader is van vijf prachtige dochters en dat hij een lieve vrouw heeft. Zij zijn heel belangrijk in zijn leven. Verder werkt hij graag.

Deze vijftiger omschrijft zichzelf als druk, soms wat bazig, ondernemend en gepassioneerd. Hij houdt van humor en ironie, is creatief en zoekt graag naar oplossingen. Bij voorkeur werkt hij in maatschappelijk relevante en geëngageerde organisaties. Deze betrokken en innemende man lijkt geknipt als voorzitter voor het hospice.

Hart

Bram groeide op in Den Haag en ging al op jonge leeftijd werken. Hij ontwikkelde zich daarnaast door avondstudies steeds verder. In de jaren tachtig van de vorige eeuw werkte hij als B-verpleegkundige eerst in de psychiatrie, later als leidinggevende in de ouderenzorg. Hij klom op tot directeur van verpleeghuis De Eshoeve. Vervolgens werd hij regiodirecteur bij zorgconcern Meavita, waar hij betrokken was bij de totstandbrenging van de fusie tussen twee zorginstellingen in 2004.

De latere fusies zou hij niet meer meemaken, omdat hij de groeiambitie van Meavita niet kon steunen. Hij zocht vervolgens een baan in een kleinere meer lokale opererende instelling. In 2004 vond hij zijn plek bij de Kessler Stichting, waar Bram aantrad als directeur/bestuurder. De Kessler Stichting was toentertijd bijna

failliet, maar is inmiddels uitgegroeid tot een belangrijke en gezonde hulpverleningsorganisatie met een hart. “Dit is de leukste baan die ik ooit gehad heb”, vertelt hij enthousiast. In deze organisatie staat hij dicht bij de mensen die hulp nodig hebben. Hier kan hij een wezenlijk verschil maken.

Voorzitter

Naast deze mooie baan voelt Bram het als een morele verplichting een persoonlijke bijdrage aan de samenleving te leveren door als vrijwilliger een aantal functies uit te oefenen.

Hij komt naar eigen zeggen het beste uit de verf als voorzitter en kan goed mensen in beweging brengen. Naast het voorzitterschap bij het Haags Groene Kruis Fonds en de Vrienden Stichting van de Kessler bekleedt hij nu ook al enige tijd de functie van bestuursvoorzitter bij het Jacobshospice. Wat ziet hij in het hospice? Hij treft hier gemotiveerde en geïnspireerde mensen die ieder met zijn of haar eigen talent en vakmanschap werken. “Het is een mooie, kleine gemeenschap van mensen met verschillende culturen en levensovertuigingen die elkaar vinden in een gemeenschappelijk doel. Echt mooi om te zien.”

Volmondig ja

Bram Schinkelshoek denkt met zijn bestuurservaring en netwerk bij te kunnen dragen aan de kwaliteit en behoud van het hospice, ook voor in de toekomst.

Het hospice staat er goed voor en is door de vorige bestuursvoorzitter prima aan hem overgedragen. Hij hoopt dit minimaal te kunnen waarborgen en zo mogelijk nog verder te verbeteren voor de lange termijn.

Toen hem gevraagd werd of hij de functie van bestuursvoorzitter wilde overwegen, heeft hij geen moment getwijfeld, maar meteen volmondig ja gezegd. “Van sommige dingen in het leven weet je dat het goed zit.”

Saskia Janyszek

‘Een beetje hemel op aarde’

Peter van der Kun blikt terug op zijn periode als voorzitter van het bestuur

Peter van der Kun heeft zich jarenlang met veel plezier ingespannen als bestuursvoorzitter van het hospice. Hij heeft inmiddels afscheid genomen en het stokje doorgegeven aan Bram Schinkelshoek, die zich elders in dit journaal voorstelt. Peter vertelt graag wat hem van zijn tijd in het bestuur van dit bijzondere huis bijblijft.

Wat heeft de tijd bij het hospice jou gebracht?

“De periode dat ik bij het hospice betrokken mocht zijn heb ik ervaren als een uiterst mooie levenservaring. Dat was al vanaf het eerste moment dat ik op de Emmakade kwam, bijna 6 jaar geleden. Het gaf mij enorme voldoening om er als voorzitter ‘echt’ mee bezig te zijn. Ik heb als bestuursvoorzitter goed kunnen functioneren, dankzij een geweldig verpleegkundig team, vele trouwe vrijwilligers en uiterst creatieve coördinatoren.”

Wat heb je ervan geleerd?

“Ik heb er vele nieuwe ervaringen opgedaan. Zelf stam ik uit de financiële wereld (nog de goede tijd!), wat uiteraard een volstrekt andere omgeving is. Wel was mij door mijn opvoeding geleerd sociaal gericht te zijn en dat zorgdragen voor de medemens belangrijk is in het leven.”

Wat heeft je hier getroffen?

“Wat mij geboeid heeft, is de continue inzet van vrijwilligers en de werkelijk bij-

zondere sfeer in ons hospice. Onze gastbewoners komen om hun laatste stukje leven bij ons door te brengen. Zij hebben vaak een in alle opzichten bijzonder leven geleid. In het hospice mag iedereen zichzelf zijn en blijven. Ieder mens is uniek! Het hospice heb ik altijd ervaren als vrolijk en gezellig. In mijn directe omgeving heb ik altijd verteld hoe gelukkig ik mij altijd voelde als ik vanaf het hospice in alle seizoenen naar huis fietste. Wat mij betreft is het een beetje een hemel op aarde! Daarom was ik er zoveel en graag!

Wat maakt je dankbaar?

Uiterst dankbaar ben ik richting mijn medebestuurleden. In mijn periode waren er soms moeilijke vraagstukken die opgelost moesten worden. Ik voelde mij door hen gedragen. Ik ben hen allen daarvoor zeer erkentelijk. Het was voor mij een grote vreugde dat ik mijn voorzitterschap mocht overdragen aan Bram Schinkelshoek. Hij is daarvoor echt geknipt. Ik blijf en voel mij verbonden met Jacobshospice.”

Rolf zag de kaars al 25 keer branden

Nu ik weer terugdenk aan de tijd dat mijn dierbare vriend Rolf in het Jacobshospice was, komen flarden herinneringen boven drijven. Ik heb me verbaasd over de kracht die ik in me had om zijn stervensproces te begeleiden.

Na zijn overlijden heb ik samen met verpleegkundige Astrid de laatste zorg gegeven. Ik vond het mooi en het was zo vanzelfsprekend. We hebben zelfs gelachen. Hoe bijzonder is het om zo'n intiem moment mee te mogen maken. Ik heb zijn haren geschoren zoals hij altijd wilde.

Wade

Het was fijn om in het hospice de ruimte te krijgen het afscheid te vormen zoals we dat passend vonden. We hebben Rolf gewikkeld in een wade, een doek in de kleuren waar hij van hield: paars-blauw en groen-blauw. Alleen zijn gezicht was nog te zien. Dat stond zo mooi.

De dag van de uitgeleide is een beetje als een roes aan me voorbij gegaan. Zoveel mensen die gedag wilden zeggen. Ik zag er ook tegenop. De ceremonie vond plaats in de hal. Toen we met de lift naar beneden gingen, stond Annemarie ons op te wachten. Uit de boxen klonk ‘Can you feel my love’, van Bob Dylan. “Speciaal van Rolf voor jou”, zei Annemarie. En ze hield me stevig vast. Ik kneep hard in de hand van mijn partner Piet. Emoties gierden door mijn keel en tranen vloeiden. De realisatie van de echtheid.

Vlinder

De uitgeleide heb ik ervaren als een uitvaart in het klein. Iedereen legde een papieren vlinder op de wade. Dit was de afsluiting van een periode hier in het hospice. Wat Rolf betekend heeft voor iedereen in het huis. Het was ook voor mij het moment om afscheid te nemen.

Ik vond het lastig om weg te gaan die dag. In de hal brandde voor Rolf de kaars die we aanstaken toen hij overleed. Dat was een prachtig symbool. Rolf had de kaars al 25 keer zien branden. Nu brandde hij voor hem. Hoe moeilijk de dagen soms te dragen zijn, ik weet dat de ervaring van het bewust afscheid nemen, het loslaten van een dierbare, me heeft verrijkt. Ik ben er een volwaardiger mens van geworden.

Daniëlle Kobus

Schrijver: Karin Maks